

Lackfi János

A BUDAI BÜDÖSVÍZHEZ

2017-07-21 | VERS

Ó, Rudasnak babszagú leánya,
Lötykölj körbe engemet!
Mint ki visszabújt anyja hasába,

Gyógylevedbe süllyedek.
Körben ruszki maffiózók,
Aggok, bénák, balgák, amorózók,
S én, a magányos cupák.
Én, a magányos cupák.

Míg hajdan egy jóbaráttal jártam
Rudas-gőzbe hajnalon,
Most magányos, bamba lógatás van,
Bús a szőr a combomon.
Persze nem megyek a sírnak,
Csak az árva pórusaim sírnak,
Méregtelenítgetek,
Méregtelenítgetek.

Ivócsarnok van a hídkanyarban,
Ódon hőstettek helye.
Büdösvizet itt büfögtünk hajdan,
Alagút zengett bele.
Most, emlékén víg napoknak,
Lármát boltívek dongái dobnak,
Csak a súlyom veszthetem.
Csak a súlyom veszthetem.

Falkatársak múlt véres havában
Ezerfele porzanak,
Munka szánját vonszolják javában,
Föld felett és nap alatt.
Néha futja telefonra,
Fülbe ki-ki búját-baját ontja.
Kell a lelki szemetes?
Kell a lelki szemetes?

Van már, ami lelkem vigasztalja:
Barlangmélyi karnevál,
Sok öreg test meg a fiatalja
Fény-árnyékban fel-le jár.
Haláltáncban penderülnek,
Húsok-csontok lengnek: ősi ünnep.
Szívek dobja tamtamoza.
Szívek dobja tamtamoza.

Férfinapon nő itt nincsen, mégis
Minden köröttük forog,
Kan-sztorikba belereng az ég is,
Sok malac vicc kavarog.
Kása-testek, nuku lélek?
Legendát bújtatnak a kötények:
Férfivirtus négyzeten.
Férfivirtus négyzeten.

Itt márványon törökök henyéltek,
S Szindbád, az idő-utas,
Bármelyik test most is lehetnének,
Mezítelen itt a hát, a has.
Vér pezsdül, gőzből jegesbe,
Hasít a fény szűk résen beesve,
Testeket szab mértana,
Testeket szab mértana.

Mindenkit megmér hatalmas mérleg,
Csontja-bőre hány kiló,
Gyorsan kiszabják, hogy mennyit érek,
Egyembernyi porció.
Ez a nullpont a világban,

Hol méz van és fanyar orvosság van,
Hol por és hamu leszek,
Hol por és hamu leszek.

Itt tanulom, hogy minden foszlandó,
Illan a rang és vagyon,
Egy szál nincsben ugyanolyan gyarló
Professzor és vadbarom.
A nyaklánc bárhány karátos,
A termálvíz minden élőt átmos,
Egyenlőek így leszünk,
Egyenlőek így leszünk.

Így halok meg. Lehull a kötényke,
Víz utánam összecsap,
Illan a felszínről arcom fénye,
Vérem alvadó kecsap.
Lélegzet párája csöppen,
Szétterjed koncentrikus körökben,
Felszárad majd lábnyomom,
Felszárad majd lábnyomom.

kép | Rudas fürdő az 1850-es években. L. Rohbock, fotó Thaler Tamás, Wikimedia Commons